

text: Kol 1,9-11

Drahí a milí bratia či sestry v Pánovi Ježišovi Kristovi!

Daniel a Dávid – to boli dvaja biblickí mužovia, ktorí veľa znamenali pre svoje okolie. My sme sa o nich rozprávali na rómskych denných táboroch, ktoré sme mali tento týždeň u nás na fare. Deti sa dozvedali detské lekcie o Dávidovi, dorastenci sa už pozerali na výzvy do svojho života cez rozhodnutia mladého Dávida ešte prv, než sa stal kráľom. Prial by som si, aby z každého dieťaťa, či dorastenca vyrástol človek, ktorý bude tiež veľa znamenať pre svoje okolie. Verím, že aj my, každý z nás sa tak snažíme, aby sme mali pre svojich blízkych a známych tiež veľkú hodnotu, meno a vážnosť.

Kostol, do ktorého prichádzame, alebo máme možnosť prichádzať, **nám našu vážnosť a hodnotu pomáha formovať. On tu nie je iba tak, zbytočne**, ako prejav starých čias, ako historická záťaž, o ktorú sa treba, či netreba starať. On je tu na to, aby bol pomocou pre náš duchovný život, ba pre náš celkový život.

1. Kostol nám dáva poriadok do nášho života.

No schválne, keby ste tu dnes neboli, čo by ste robili takto v nedeľu dopoludnia? Minulý týždeň sme tu nemali bohoslužby, ako ste kto trávili tento čas – v nedeľu o 9.00?

Pochopiteľne, je to naša vec, čo urobíme s nedeľným ránom. Navyše – dnes sme tak citliví na čokoľvek osobné, že ak by farár ľuďom čo len trochu vytkol, že v nedeľu si urobili po svojom, mnohých by sa to dotklo. Kde sú tie časy, keď sa na to pýtali farári nedávnej generácie – tu napríklad Igor Mišina, ako ste mi svedčili – to sa pýtal celkom bežne? Alebo ja som si tak zažil Daniela Dudáša na reformačnom modlitebnom týždni, keď v utorok večer prišlo „iba“ 39 ľudí, pýtal sa, čo sa stalo, „včera nás bolo 42“? (A propos, koľko nás býva na reformačnom modlitebnom týždni v našom cirkevnom zbore?)

Nedeľné ráno, ba celý nedeľný deň patrí Pánovi. To máme napokon v 3. Božom prikázaní. **Ak si navykneme každú nedeľu prísť do toho nášho zhromaždenia, na bohoslužby, dáme svojmu životu určitý poriadok, usporiadanie.**

Nie v nedeľu iba tak podriemäť, pri televíznych rozprávkach, alebo najnovšie pri zábavných videách na sociálnych sieťach, ba ani pri prechádzke po záhrade, či v prírode. **Nedeľa je deň Pánov a ak ho venujeme – najmä na bohoslužbách – Pánovi, Pánu Bohu, tak sa učíme, že hodnotné veci v našom živote si vážime.** Ako chceme potom v rodine zachovať hodnotu otca ako hlavy rodiny, ak si nevážime iné, ba vyššie hodnoty? Ako chceme, aby mali vážnosť rodičia, ak oni nedodržiavajú vážnosť Pánu Bohu?

Včera sme mali **sviatok vierozvestcov Cyrila a Metoda**. Oni nám – no nielen nám, aj iným Slovanom – priniesli kultúru jazyka. No nielen to, oni prišli najmä ako misionári. Priniesli nám Kristovo evanjelium v reči, ktorej rozumeli naši predkovia. Aby si aj oni mohli usporiadať svoj život podľa svätých, Božích pravidiel. Ich sviatok napomína aj nás, ak zlyhávame v úcte k Božím poriadkom.

2. Naš kostol nás tiež pozýva k - prameňom viery.

To je príznačné pre kresťanskú cirkev, obzvlášť pre tú našu – **dávať si pozor na povery, výmysly ľudí a vždy pozorne skúmať**, čo učil Pán Ježiš, čo máme zapísané v Biblii. **Sola scriptura, Jedine Písmo! – to je jedno zo základných hesiel, princípov reformácie.** Preto v našej cirkvi nenájdete modlitby ku svätcom – pretože Božie slovo jasne hovorí, že klaňať a modliť sa máme jedine k Pánu Bohu! **Pre kresťana, pre evanjelika musí byť sa-**

mozrejmé, že si všetko radšej preverí, či je naozaj tak. Berojskí židia, keď počuli Pavla kázať o Ježišovi, najprv všetko skúmali v Písmach, či je naozaj tak, až potom sa rozhodli pre Ježiša. Sk 17,11-12

V kostole sa aj my učíme byť na pozore pred výmyslami tohto sveta, aby sme sa nestali len tak ľahko oklamaní Diablom.

Ale ak v kostole chýbame, ak nám chýba spoločenstvo, tak sa veľmi ľahko ubezpečíme, že naše presvedčenie je správne, hoci môže byť celkom mimo. Bez spoločenstva sa v ňou budeme len ďalej utvrdzovať a tak **tu máme množstvo ľudí, ktorí sú kresťanmi len sami pre seba, hoci v mnohom ďaleko od Pána Ježiša.**

Ak sme včera mali sviatok našich vierozvestcov, dnes máme **pamätný deň majstra Jana Husa**, predreformačného bojovníka za vieru a pravdu. Ako aj jemu veľmi záležalo na pravde, pravde vychádzajúcej z prameňa, až za to musel položiť svoj život! Koľko ľudí je dnes neochotných, áno, aj lenivých ísť hlbšie k hľadaniu pravdy, trebárs otvoriť si Sväté Písmo a skúmať, študovať ho ...

S: Veru, aj tento náš kostol má svoj zmysel, svoje poslanie.

Apoštol v dnešnom kázňovom texte – jednej jedinej vete v pôvodnom znení – prosí za Kolosenských, ktorým píše list, aby:

„boli naplnení známosťou Božej vôle:

I. vo všetkej múdrosti a

II. duchovnej múdrosti.“

To neznamena nič iné, iba to, že žehná, praje čitateľom listu aby vo všetkom hľadali, čo je podľa vôle Pána Boha – vo svetskej múdrosti – aby sa nedali oklamať, ani v duchovnej rozumnosti.

Ďalej **„máme chodiť hodní Pána, aby sme sa Mu páčili“** – čo to znamená? Dávať si pozor, kam vedú naše kroky, najmä vtedy, keď nás majú priviesť do spoločenstva veriacich, ale aj mimo to, keď máme byť svedkami svojej viery.

A napokon **„máme prinášať ovocie každým dobrým skutkom a tak viac a viac rásť v spoznávaní Pána Boha“**. Dobré ovocie v podobe dobrého života môžeme prinášať pochopteľne aj bez kostolov, ako je tento. Ba na to nepotrebujeme ani vieru. Koľkokrát sme svedkami, že nás, kresťanov, zahanbujú v konaní dobrého práve ľudia bez Pána Boha. Lenže – aj toto nás učí Biblia, Božie slovo – že **všetko, čo nie je z viery, je hriech** (R 14,23). Nestačí byť dobrým človekom, ľudským altruistom, ak nepoznáme zmysel svojho života, ak nevidíme jeho cieľ. Veľakrát sa nám totiž stáva, že si myslíme, ako dobre robíme – a výsledok je presne opačný.

Pozývam vás – pri oslave postavenia a posvätenia tohto kostola – k neustálemu prehodnocovaniu toho, čo robíme a čím žijeme. Kostol je ideálnym miestom, aby sme ani na duchovné hodnoty nepozabudli. Amen.